

عنوان مقاله:

حریم و مرزهای بینابینی در فضای معماری سنتی ایران با رویکردی بر ترویج الگوهای بومی در معماری معاصر ایران

محل انتشار:

همایش ملی صد سال معماری و شهرسازی معاصر ایران (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

مینو لافچی - مدرس موسسه آموزش عالی رسام

نسیم جهاندار - مدرس موسسه آموزش عالی هنررسام

خلاصه مقاله:

معماری و فرهنگ همواره در طول تاریخ در ارتباطی نزدیک بوده و تاثیرات متقابلی را در این میان تجربه کرده اند معماری فرایندی رمزگونه و خاص است که فرهنگ ذهنیات و باورهای هر قوم را به مکانمند شدن می کشاند معماری ایرانی نیز که بر اساس هویت غالب ایرانیان شکل گرفته است بیان کننده این ویژگیهای فرهنگی است که از جمله شاخص ترین این ویژگیها درونگرایی در فرهنگ ایرانی است به بیان مختصر درونگرایی در جستجوی حفظ حریم محیط از عناصر لاینفک این فرهنگ است این درونگرایی علاوه بر تاثیر در رفتار ایرانیان در شکل گیری فضای آنان نیز موثر بوده است تجربه حضور در فضاهای معماری ایران نشان میدهد که در خلق مکان همواره فضاهای بینابینی نقش حریم برای هویت دهی و تقدس فضاهایی خاص را داشته و از طرفی مجالی برای وحدت و بسط آن با دیگر فضاها را فراهم آورده است شروع سالهای پایانی قرن نوزدهم میلادی و تحولاتی که با خود به همراه داشت زمینه ساز تغییراتی عمده در شیوه و روند زندگی انسان این عصر به وجود آورد از اساسی ترین این تغییرات می توان به فرایند سازمان یابی کالبد شهرها و به همان نسبت معماری بناها جهت پذیرش چارچوبهای قانونی اجتماعی اقتصادی فرهنگی و ... اشاره نمود.

کلمات کلیدی:

معماری سنتی ایران، درونگرایی، فضاهای بینابینی، حریم، معماری معاصر، فرهنگ، الگوی بومی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/182074>

